

til at skyde Agerhøns. — Det under Nr. 1 stillede Forslag om at give Harene Juleferie, forstaar jeg ikke ganske. Jeg veed ikke, om Haren selv skønner paa at faa denne Juleferie, og jeg kan ikke se, hvorfor de stakfels Menneſter, som komme hjem i Juleferien, ikke lige saa godt skulle have Lov til at skyde paa Harene som alle de Menneſter, der vende, saa snart de ere konfirmerede, med en Bøsse paa Maffen og skyde hver evige Dag, lige fra den 12te September til den sidste Dag i Jagttiden. Jeg skal ogsaa tilføie, at Enhver, der har Jagt, dog gjerne vil have et Stykke Wildt paa Bordet i Julen, hvilket efter dette Forslag paa en Maade vil blive dem forment. — Jeg skal hermed anbefale at stemme for det under Nr. 2 stillede Forslag.

Solstein-Solsteinborg: Jeg skal slutte mig til det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 1. Skjøndt jeg selv er — jeg vil sige det ligefrem — en lidenskabelig Jæger, er jeg det dog ikke i den Grad, at jeg jo meget godt kan finde mig i, at der gives indskrænkende Bestemmelser for Jagten. Jeg skal altsaa være meget villig til at gaa med til Vædringsforslaget under Nr. 1, at 1ste Januar forandres til 25de December, jeg tror, at det vil redde Livet paa mange Hare. Der kommer gjerne i Juleferien saa mange unge Menneſter, der ere, hvad den sidst nævnte Taler yttrede, Skytter, men ikke Jægere, og Haren har meget lidt Fred i den Tid, der falder mellem Juleferien og 1ste Januar; men iøvrigt vil jeg overlade til Flertallet i Thinget, om det vil gaa ind paa denne Bestemmelse. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 stiller det sig saaledes, at Forholdet er noget anderledes, navnlig i det nordlige Sylland, hvor den nævnte Taler er fra, end hos os her i Sjælland; hos os vil i Almindelighed den 12te September den unge Agerhøns være nogenlunde voksen, og naar Jagten drives af Mand, der virkelig holde af Jagt, ville de vel vogte sig meget for at skyde paa Agerhønsulv, der ere for smaa. Man lader det altid gaa, til det er saa stort, at det er, hvad man i Jagtsproget kalder jagtbart; men jeg indrømmer, at Forlængelsen til den 30te September vil bidrage overordentlig meget til at forøge Agerhønsene. Den nævnte Bestemmelse om den 20de September har allerede til Følge, at man i Sjælland kommer til kun meget lidt at skyde paa Høns. Den 20de September ere de allerede saa stærke, og Høsten er saa langt fremme til den Tid, at der bliver meget lidt Leilighed til at skyde mere end een Gang paa

en Flok Høns; man vil næsten ikke se dem mere, idet de i Almindelighed ville være i den Grad splittede, at det vil være meget besværligt at komme til dem igjen. Hvad angaar Forslaget under Nr. 3, som jeg har tilladt mig at stille, da er det Noget, der ligger nær for enhver virkelig Jæger at vide, at i den Tid Anden ligger, pleier Andriften at forulempe og forurolige hende, og Naturen har derfor indrettet det saaledes, at Andriften i den Tid er uftadelig, idet han skifter Fjer og ikke kan flyve og derfor er nødsaget til at holde sig i Ro og skjule sig paa et Sted, hvor han kan finde en heldig Afkrog. Derfor bærer han Navnet Roandrit, fordi han holder sig i Ro og ikke kan bevæge sig. Jeg indser imidlertid meget godt, at man vil kunne sige og maaste med Rette: Ja, men det vil jo bidrage til, at den rugende And ikke faar Fred, naar man vil jage efter Andriften der, hvor Anden ligger, man vil, derved ogsaa forstyrre Kulden. Jeg har derfor aldeles ikke Noget imod, at Vædringsforslaget gaar ud, og jeg skal hermed tage det tilbage.

Formanden (Høgsbrø): Vædringsforslaget under Nr. 3 er taget tilbage. Maa jeg spørge, om Noget optager det? (Op-hold). Da dette ikke er Tilfældet, er det saaledes bortfaldet. Det nævnte Medlem har fremdeles Ordet.

Solstein-Solsteinborg: Vædringsforslaget under Nr. 4 har jeg stillet egentlig kun for at gjøre opmærksom paa det Misbrug, der i dette Dieblit finder Sted paa det Omraade, Vædringsforslaget angaar. Følge den gamle Jagtlov af 1ste April 1871 ere Maagerne fredede fra 1ste Februar til 12te September, altsaa langt ud over, hvad der er angivet i mit Vædringsforslag; men dette hindrer ikke, at Maagerne ere et prisgivet Bytte for enhver Mand, der gaa paa Jagt paa Havet med en Bøsse i Haanden. I min Egen, og i det Hele i det sydvestlige Sjælland ere Maagerne en overordentlig stor Herlighed, de fredes nemlig i en ganske overordentlig Grad af de paagældende Ciere ved Udløbene fra begge Derne Aggersø og Dms, Udløbet til Syd, Helleholm, og mod Nord, Egholm. Maagerne ruge der i en saadan Tryghed, at man kan gaa mellem Hundrede Luer, hvor de rugende Maager ligge, uden at det falder dem ind at rejse sig fra Reden. Naar de have ruget ud, sætte de selvfølgelig til Søs og ere da et meget let Bytte for enhver Sellende som kommer derhen og af Sver for at skyde, skyder paa de trofhyldige gamle Maager med deres Un-